

LLEÓ XIV AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 31 de desembre de 2025

Catequesi del sant pare Lleó XIV en l'audiència general

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts!

Vivim aquest encontre de reflexió en el darrer dia de l'any civil, en els dies finals del Jubileu i en el cor del temps de Nadal.

L'any que ha passat ha estat marcat per esdeveniments importants: alguns són feliços, com el pelegrinatge de molts fidels en ocasió de l'Any Sant; d'altres són dolorosos, com la mort de l'enyorat papa Francesc i els escenaris de guerra que continuen devastant el planeta. En concloure l'any, l'Església ens convida a posar-ho tot davant del Senyor, encomanant-nos a la seva Providència i demanant-li que es renovin, en nosaltres i al nostre voltant, en els propers dies, els prodigis de la seva gràcia i de la seva misericòrdia.

En aquesta dinàmica s'inscriu la tradició del cant solemne del *Te Deum*, amb el qual aquesta tarda donarem gràcies al Senyor pels beneficis rebuts. Cantarem: «Us lloem, Déu», «Vós sou la nostra esperança», «Que la vostra misericòrdia sigui sempre amb nosaltres». Pel que fa a aquest tema, el papa Francesc observava que mentre «la gratitud mundana, l'esperança mundana són aparents, [...] esclafades pel jo, pels seus interessos, [...] en aquesta litúrgia es respira una altra atmosfera diferent: la de la lloança, de la sorpresa, de l'agraïment» (Homilia de les primeres vespres de la solemnitat de Maria Santíssima Mare de Déu, 31 de desembre de 2023).

I és amb aquestes actituds que avui som cridats a meditar sobre allò que el Senyor ha fet per nosaltres aquest darrer any, així com també a fer un honest examen de consciència, a valorar la nostra resposta als seus dons i a demanar perdó per tots els moments en què no hem sabut atresorar les seves inspiracions i invertir millor els talents que ens ha confiat (cf. Mt 25,14-30).

Això ens porta a reflexionar sobre un altre gran signe que ens ha acompanyat en els mesos passats: el del “camí” i de la “meta”. Molts pelegrins han vingut, aquest any, des d'arreu del món, a pregar davant la tomba de Pere i a confirmar la seva adhesió a Crist. Això ens recorda que tota la nostra vida és un viatge, la darrera meta del qual transcendeix l'espai i el temps, per a complir-se en l'encontre amb Déu i en la plena i eterna comunió amb Ell (cf. Catecisme de l'Església catòlica, 1024). Demanarem també això en la pregària del *Te Deum*, quan diguem: «Acolliu-nos en la vostra glòria en l'assemblea dels sants.» No en va, sant Pau VI definia el Jubileu com un gran acte de fe en «l'espera dels nostres destins futurs [...] que des d'ara anticipem i [...] preparem» (Audiència general, 17 de desembre de 1975).

I en aquesta perspectiva escatològica de l'encontre entre el que és finit i el que és infinit s'enquadra un tercer signe: el pas de la porta santa, que hem fet molts, resant i implorant la indulgència per a nosaltres i per als nostres éssers estimats. Això expressa el nostre “sí” a Déu, que amb el seu perdó ens convida a travessar el llindar d'una vida nova, animada per la gràcia, modelada amb l'Evangeli, inflamada per l'«amor al proïsme, en la definició del qual hi està comprès tot l'home, [...] necessitat de comprensió, d'ajuda, de consol, de sacrifici, encara que sigui un desconegut per a nosaltres, encara que sigui molest i hostil,

però dotat de la incomparable dignitat de germà» (S. Pau VI, homilia en ocasió de la clausura de l'Any Sant, 25 de desembre de 1975; cf. Catecisme de l'Església catòlica, 1826-1827). És el nostre “sí” a una vida viscuda amb compromís en el present i orientada a l'eternitat.

Estimats, nosaltres meditem sobre aquests senyals en la llum del Nadal. Sant Lleó Magne, pel que fa a això, veia en la festa del naixement de Jesús l'anunci d'una alegria que és per a tots. «Que exulti el sant» —exclamava— «perquè s'acosta la recompensa; que s'alegri el pecador, perquè se li ha ofert el perdó; que recuperi l'ànim el pagà, perquè és cridat a la vida» (Primer discurs per al Nadal del Senyor, 1).

La seva invitació avui va adreçada a tots nosaltres, sants pel baptisme, perquè Déu es va fer company nostre en el camí cap a la Vida veritable; a nosaltres, pecadors, per tal que, perdonats, amb la seva gràcia puguem aixecar-nos i tornar-nos a posar en marxa; i per últim, a nosaltres, pobres i fràgils, perquè el Senyor, fent seva la nostra debilitat, l'ha redimit i ens ha mostrat la bellesa i la força en la seva humanitat perfecta (cf. Jn 1,14).

Per això, voldria concloure recordant les paraules amb què sant Pau VI, en finalitzar el Jubileu de 1975, descrivia el missatge fonamental: aquest, deia, es resumeix en una paraula: “amor”. I afegia: «Déu és amor! Aquesta és la revelació inefable amb què el Jubileu, amb la seva pedagogia, la seva indulgència, el seu perdó i finalment amb la seva pau plena de llàgrimes i d'alegria, ha volgut omplir els nostres esperits avui i les nostres vides per sempre demà: Déu és amor! Déu m'espera i jo l'he trobat! Déu és misericòrdia! Déu és perdó! Déu, sí, Déu és la vida!» (Audiència general, 17 de desembre de 1975).

Que ens acompanyin aquests pensaments en el pas entre l'any vell i l'any nou i després sempre en la nostra vida.